

[Finansministeren.]

ganske særlig Karakter, idet Staten i alt væsentligt selv er Herre over, hvorvidt Gældsforpligtelsen skal blive til en Realitet. Staten er jo ganske vist forpligtet til at indfri slidte Skillemønter, men den Udgift, der vil fremkomme herved, vil falde saa jævnt, at der ikke i Realiteten kan indvindes noget mod, at Udgiften hertil gaar direkte over de aarlige Driftsbudgetter. I øvrigt faar Statens Forpligtelse til at indfri Skillemønter kun reel Betydning i det Tilfælde, hvor man ved en særlig Beslutning træffer Bestemmelse om Inddragning af de cirkulerende Skillemønter. En saadan Inddragning af cirkulerende Skillemønter vil da altid medfølges af en tilsvarende Udmøntning, saa der ogsaa her i nogen Grad vil blive en vis Ligevægt mellem Indtægt og Udgift. Der kan altsaa anføres visse Betragtninger baade for og imod den nu praktiserede Ordning og den af det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen og det ærede Medlem Hr. Korsgaard ønskede. Spørgsmaalet er i Virkeligheden kun, hvad der er mest praktisk. Den Omstændighed, at den nuværende Ordning for ikke mange Aar siden er foreslaaet af en særlig sagkyndig Regnskabskommission, maa dog vel tale for indtil videre at beholde den nu praktiserede Postering. Den af det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen fremsatte Tanke om at overdrage Udmøntningen af Skillemønt til Nationalbanken kan jeg ikke tiltræde, idet det ikke ses, med hvilken Begrundelse Staten skulde opgive den ikke helt ringe Indtægt, som fremkommer ved Forsyning af Landet med den nødvendige Skillemønt. Heller ikke kan jeg tiltræde Forslaget om at inddrage de To- og Enkronestykker, som er i Cirkulation. Det drejer sig om 23 600 000 Kr., og da Sølvrampen for Tiden er 97 Kr. 50 Øre pr. Kilo mod kun 32 Kr. pr. Kilo i 1932, vil det nu koste ca. 14 Mill. Kr. at anskaffe det nødvendige Sølv, saafremt de nye Mønter skal have samme Værdi og Vægt som de tidligere Sølv-mønter. Det vilde i alt Fald for Tiden være en meget daarlig Forretning at gaa til Brug af Sølv-mønter.

Angaaende Statsbrandforsikringsfonden udtalte det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen, at der hvert Aar i Driftsregnskabet burde afsættes en Sum, der svarede til, hvad normal og rigtig Assurancepræmie vilde koste. Dette er sket. Statsbrandforsikringsfonden, der er oprettet ved Lov af 6. April 1906, er bygget op paa ganske normal forsikringsmæssig Basis, nemlig saaledes, at der af de aarlige Driftsregnskaber

gennem mange Aar netop er afholdt Forsikringspræmier svarende til, hvad der skulde betales til private Selskaber, hvis man havde forsikret i saadanne. Naar der ikke for Tiden opføres Forsikringspræmier paa Driftsbudgetterne, skyldes dette udelukkende, at man efterhaanden havde opsparret en saa stor Kapital i Fonden, at Renten heraf ikke alene normalt dækker de i Aarets Løb indtrufne Skader, men at der herudover bliver et betydeligt Beløb til Forøgelse af Fondens Kapital.

Det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen og det ærede Medlem Hr. Hartel har omtalt Forrentningen af ældre danske Guldlaan og udtalt, at Staten her udviste en unødvendig Flothed ved at udbetale Renterne efter Obligationernes Guld Klausul. Det er heller ikke noget nyt Spørgsmaal, de ærede Medlemmer her har fremdraget, idet „Finanstidende“ for godt et Aar siden beskæftigede sig med denne Sag og hævdede, at det var en urimelig Kulance over for Frankrig, man her udviste fra Statens Side. Dagbladet „Børsen“ imødegik Dagen efter de af „Finanstidende“ fremførte Paastande og sluttede sin Artikel saaledes — jeg anmoder den højtærede Formand om Til-ladelse til et kort og senere nogle enkelte korte Citater —:

„Det er derfor nødvendigt, at man meget nøje overvejer de Skridt, som foretages af den danske Stat paa dette Omraade, og at man ikke lader sig lede af Argumenter, der rammer ved Siden af Sagens Kerne.“

Jeg kan slutte mig til denne Udtalelse. Sagen har selvfølgelig været drøftet mere end een Gang i Finansministeriet, og jeg er ogsaa villig til at optage en Forhandling om Problemet, men foreløbig kan denne Forhandling efter min Mening bedst finde Sted i Finansudvalget, hvilket jeg skal tillade mig at henstille.

Det ærede Medlem Hr. Hartel bebrejdede Regeringen og specielt den tidligere Finansminister, at man ikke i 1931, da England forlod Guldet, og i 1933, da Danmark lod Kronens Værdi falde, havde benyttet Lejligheden til at foretage store Dækningsopkøb i fremmed Mønt. Er det nu ikke en vel flot Overlegenhed, det ærede Medlem her udviser? Jeg vil slet ikke tale om 1931, men i 1933, da vor Eksport var forringet meget stærkt, og da Krisen fik Statens Indtægter til at svinde, var der overhovedet ikke Penge til Obligationsindkøb i fremmed Mønt. Kunde man ikke med større Ret sige til det ærede Medlem, der selv mener at være i Besiddelse af en